

ES FILLETS QUE ES VAN PERDRE

Açò era una vegada hi havia un matrimoni que tenien un fillet que era de nom Miquel i una filleta que era de nom Tònia.

Es diumenges agafaven sa bossa i se n'anaven pel camp a fer sa bereneta. Mentre son pare i sa mare feien es xubec, es fillets se n'anaven a fer una volta. Ara collien una floreta per aquí, ara una altra per allà i caminaven pes bosc.

Un dia, es fillets es van fer enfora, es van fer enfora i sa mare a s' hora de partir va veure que en Miquel i na Tonia que no hi eren.

Es pares desesperats començaren a cridar-los i es fillets qui no venen, però es va fer fosc i son pare va dir:

-Anem-nos-ne que es fa tard. Ja tornaran!

Sa mare, desesperada, no volia anar-se'n, però, com que ja no hi veien, van haver de partir.

Es fillets s'havien perdut per dins sa marina i no trobaven es camí que els manés allà on eren son pare i sa mare. Però així que, d'enfora, dalt una muntanya, van veure un llumet.

En Miquel li diu a sa germana:

-Anem cap allà, a veure què trobam...

Arriben a una casa i toquen a sa porta: Toc, toc, toc

-Qui és? -va dir sa veu d'una dona.

-Som uns fillets que mos hem perdut. Que podríem fer aquesta nit aquí?

Sa dona va sortir a sa porta i els va dir:

-Ai fillets! No sé com us ho he de dir, però es meu homo és un drac i no pot veure es fillets de cap ull i em fa molta por que us pugui fer mal.

Es fillets es van posar a plorar, que havien perdut son pare i sa mare, que no sabien on havien d' anar.

Sa velleta se'n va compadir i els va fer entrar

-Entrau, entrau. Es meu homo ve molt fosc a sopar. Entrau.

Els va fer un poquet de sopar.

-No sé on us he d'amagar, perquè en venir es meu homo us pegarà o no sé què us farà...

Mirau, us amagaré dins sa pastera. Us heu de posar un devora s'altre, ben arrufadets. I no us mogueu per res, que si es meu homo us sent us güidarà a matar!

Els fillets van quedar ben arraconadets dins sa pastera

Quan es va fer fosc, senten, Tris, tras, tris, tras, i arriba es drac amb unes sabatotes!

-Sent olor de fillet, sent olor de carn tendra!"

-Què has de sentir tu, carn tendra! Au, venga a sopar i as llit!- li diu sa dona

Però ell, mentre sopava, remugava:

-Tu m'enganes, Joana, que jo sent olor de carn tendra, carn jove!

Es fillets ben arrufats dins sa pastera, sentien ben retgirats com es drac remugava tota sa nit.

-Joana, tu m'enganes! Amagues carn tendra, carn jove!

Es mati, es va aixecar i encara es va aixecar remugant

Sa dona, maleita, li va dir:

-Berena i ves-te'n a fer feina!

Sa qüestió és que li dona es berenar i es drac, remugant, remugant, se'n va anar a cap a sa marina a tallar llenya.

Quan ja fou partit, sa dona va obrir sa pastera i es pobres fillets van sortir, que no havien pogut estirar ses cames en tota sa nit.

Després de donar-los de berenar, els va donar ses entresenyas:

-Vos n'anau per aquí, per avall, per avall. Sobretot, anau pes camí que us dic. Trobareu un caminet que us menarà a ca vostra.

Sa mare des fillets no havia dormit en tota sa nit perquè es seus fills no arribaven. S'homo li deia:

-Noltros els vam dir que no se n'anessin i no van fer cas!

Es fillets, caminant, caminant, van aconseguir arribar a casa i en arribar, plorant, plorant, van demanar perdó a son pare i a sa mare i els van prometre que no

ho farien més, que mai més es farien enfora de son pare i sa mare quan anessin a passejar per sa marina.

Rondalla contada per na Magdalena Pons (Nena de Binicanó)